بخش نخست

ادبیات اقتصادی دلایل متفاوتی را برای رشد بنگاه‌های موجود در فعالیت‌های اقتصادی تعیین نموده و در این میان صرفه‌های ناشی از مقیاس و در نتیجه دستیابی به اندازه بهینه حداقل از عمده‌ترین دلایل رشد بنگاه‌ها در طول زمان تلقی می‌گردد. بااین وجود و علی‌رغم ادبیات مرسوم اقتصادی، شواهد موجود جهان خصوصا در دهه‌های اخیر نمایانگر واقعیاتی دیگرند. شواهد موجود نشان می‌دهند که بنگاه‌های اقتصادی، خصوصا در بخش صنایع تولیدی، به جای افزایش اندازه، کاهش آن را تجربه نموده‌اند. به‌عنوان نمونه متوسط تعداد شاغلین در بنگاه‌های تولیدی کشور انگلستان که بیش از ۵۰۰ کارگر داشته‌اند تنها ۱۳۵۹ واحد بوده است. تعداد این بنگاه‌ها در سال ۱۹۷۲، ۷۶۰۰ واحد یعنی چیزی حدود ده برابر سال ۱۹۹۱ بود. (فیض پور، ۲۰۰۳) علاوه بر واقعیات فوق، یافته های دیوید بریج (۱۹۷۹) در آمریکا مبنی بر آنکه عمده اشتغال ایجاد شده در این کشور توسط بنگاه‌های کوچک و متوسط بوده و بنگاه‌های کوچک و متوسط از رشد سریع تری نسبت به بنگاه‌های بزرگ برخوردارند باورهای قبل و پذیرفته شده در حوزه علم اقتصاد را زیر سوال برد. این موضوع در کنار ادعای ارائه شده توسط جیبرت (۱۹۳۱) مبنی بر عدم تأثیر اندازه بنگاه بر رشد آن، زمینه بازنگری اساسی برای بازشناسی نقش اندازه بنگاه در رشد آن، خصوصا برای پاسخ به معضل بیکاری فراهم نمود و آن را در ادبیات اقتصادی و خصوصا اقتصاد صنعتی به بررسی مجدد مدل‌های رشد بنگاه و به عبارتی عوامل و دلایلی که برای رشد یک بنگاه اقتصادی قابل تصور است پرداخته و در این میان اندازه بنگاه را به عنوان اصلی ترین عامل مؤثر بر رشد مورد کنکاش مجدد قرار داده‌اند. موضوعی که همچنان به عنوان یکی از موضوعات اساسی در حیطه مباحث اقتصادی و سیاستگذاری، خصوصا در راستای دستیابی به حل معضل بیکاری بسیاری از کشورها، تلقی می‌شود.

علاوه بر نقش بنگاه بر رشد آن، در میان تمایزات متفاوت که بر اساس آن بنگاه‌های اقتصادی و در نتیجه بخش‌های اقتصادی از یکدیگر تفکیک می‌شوند بایست ترکیب و یا ساختار جنسیتی نیروی کار از اهمیت اولیای برخوردار است. در حوزه مطالعات اقتصادی، این ساختار می‌تواند تعیین کننده مسائل مختلف سیاسی، نگرش های مذهبی، باورهای فرهنگی، سطح توسعه یافتگی و یا تلفیق همه آنها و در نتیجه نگاه به جایگاه و نقش جنسیت نیروی انسانی در داشتهای در بخش‌های اقتصادی، بر این اساس می‌توان کشورهای جهان را با این نگاه، یعنی جایگاه جنسیت نیروی انسانی در داشتهای، طبقه‌بندی نمود. با این رویکرد، اگر به بر اساس سهم اشتغال مردان و زنان در اقتصاد همه کشورها در رده‌ای از نابرابری به نفع مردان به چشم می‌خورد، اما در بسیاری از کشورها و در بین بخش های اقتصادی، گاهی این تفاوت ها به گونه‌ای متفاوتند که چشمپوشی از آنها به سادگی امکان پذیر نیست. به‌عنوان مثال در سال ۱۹۹۰ در حالی که نرخ مشارکت زنان ۱۵ تا ۶۴ ساله در بازار کار جهانی بیش از ۵۹/۲ درصد بوده است میزان با نرخ مشارکتی بیش از ۸۶/۱ درصد سهمی به مراتب بیشتر از زنان را به خود اختصاص داده‌اند. اگرچه این تصویر در سال ۲۰۰۳ میلادی اندکی بهبود یافته است اما با این وجود تمایز نرخ مشارکت زنان و مردان بازار کار بیش از ۲۴ درصد و به نفع مردان است (بانک جهانی، ۲۰۰۵).

در نظریه نئوکلاسیک مفاهیم بازدهی رو به افزایش و زنان، به عبارتی سطح مستمزدهایی که در بازار کار برای مردان وزنان در نظر گرفته می‌شود، ناشی از تبعیض میان نیروی کار به دلیل جنسیت تلقی نمی شود. بدلیه این رقم در سال ۱۳۵۵ به حدود ۱۲/۸ افزایش یافته است در حالی که در سال ۱۳۶۵ به کمترین مقدار خود (کمتر از ۷/۵ درصد) طی این دوره رسیده است. اگر چه این میزان در دهه بعد یعنی سال ۱۳۷۵ با افزایش چشمگیری به حدود ۱۲ درصد افزایش یافته است باهنوز با تصویر سال ۱۳۵۵ تفاوت زیادی دارد (وزارت تعاون، ۱۳۸۲). علاوه بر سهم اندک زنان در اشتغال نسبت به مردان، تفکیک جنسیتی اشتغال به تفکیک بخش های اقتصادی نیز قابل تأمل و حاوی نکات درنگ‌زمندی است. به عنوان مثال، در سال ۱۳۷۵ زنان تنها کمتر از ۶ درصد از شاغلان بخش کشاورزی را تشکیل داده‌اند. این رقم در سال ۱۳۸۲ برای بنگاه‌های صنعتی با بیش از ۱۰ نفر کارکن نیز تنها حدود ۹ درصد است (سالنامه آماری کشور، ۱۳۸۳).

با آنچه گذشت می توان از یک سو به اهمیت بنگاه‌های کوچک و متوسط در اقتصاد جهانی و از سویی به سهم اندک زنان در بخش های مختلف اقتصادی و به خصوص بخش صنعت پی برد. با چنین تصویری، این سوال که آیا ترکیب جنسی کارگران یک واحد صنعتی می تواند به‌عنوان عاملی مؤثر در عملکرد آن (و در اینجا رشد بنگاه) قلمداد گردد می‌تواند بار ارزشمند است، موضوعی که تأکید این مقاله در پاسخ به آن قرار گرفته است.

این مقاله سپس با مروری مبانی نظری نابرابری های جنسیتی در بخش اول، به ضرورت انجام این پژوهش و اهداف آن در بخش دوم خواهد پرداخت. رشد بنگاه و عوامل مؤثر بر آن در بخش سوم بخش سوم این مقاله خواهد بود و علاوه بر آن در این بخش مدل مد کار گرفته شده جهت انجام این پژوهش نیز معرفی خواهد شد. در بخش چهارم روش‌های مورد استفاده برای آزمون فرضیه‌های تحقیق و نتایج آن ارائه گردیده و در نهایت بخش پنجم این مقاله ترکیب جنسی بنگاه و نابرابری‌های جنسیتی در بازار کار، چه در سطح جهانی و چه در داخل، بیانگر تمایز و تفاوت اساسی میان سهم و شاخص متفاوت نیروی انسانی زن و مرد در این بازار است، موضوعی که در ادبیات اقتصادی

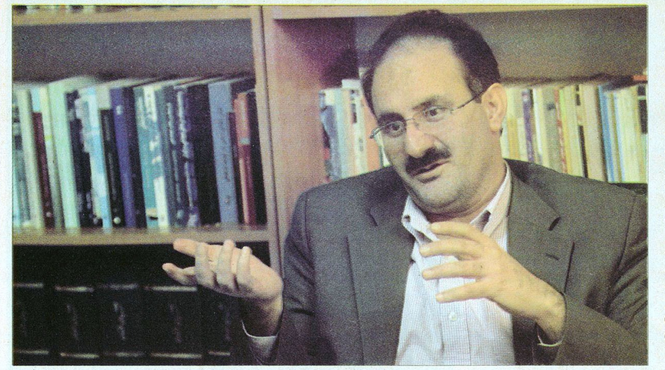

جنسیت کارکنان و رشد بنگاه‌های صنعتی ایران

دکتر وحید محمودی*

اگرچه نقش و سهم زنان در بازار کار می تواند به‌شدت تحت تأثیر باورهای فرهنگی و نگرش های اجتماعی قرار گیرد اما تقریبا در تمامی ادبیات توسعه نرخ مشارکت زنان به‌عنوان یکی از معیارهای اساسی تعیین سطح توسعه یافتگی تلقی می‌گردد. بر این اساس، اگر چه می توان جوامع را با توجه به میزان سهم زنان در بازار کار رتبه‌بندی نمود اما تمایزات عمده‌ای نیز از نظر میزان مشارکت زنان در بخش های اقتصادی قابل مشاهده است و به عنوان مثال تنها حدود ۷ درصد از نیروی کار بخش صنعت ایران توسط زنان اشغال گردیده است. ادبیات این حوزه دلایل متفاوتی را برای توضیح سهم کمتر زنان در بخش های اقتصادی نسبت به مردان ارائه نموده و ادعا می‌کنند که عامل جنسیت به تنهایی می تواند به‌عنوان عاملی موثر بر عملکرد متفاوت بنگاه‌های اقتصادی تلقی گردد. عملکرد استفاده از داده های جمع آوری شده از طریق مرکز آمار ایران مورد بررسی و تحلیل قرار دهد. نتایج این پژوهش نشان می دهد رشد بنگاه‌های کوچک و متوسط طی این دوره تحت تأثیر ترکیب جنسی نیروی انسانی بنگاه‌های صنعتی نبوده است.

نمونه و در این میان صرفه‌های ناشی از مقیاس و در نتیجه دستیابی به اندازه بهینه صنعت از عمده‌ترین دلائل رشد در طول زمان تلقی می گردد. با این همه در دهه که بنگاه‌های اقتصادی خصوصا در بخش صنایع تولیدی به جای افزایش اندازه، کاهش آن را تجربه نموده و علاوه بر آن بنگاه‌های کوچک و متوسط نسبت به بنگاه‌های بزرگ رشدی سریع تر را از خود نشان داده و بر این اساس این بنگاه‌ها در سال های اخیر مورد توجه مضاعف قرار گرفته اند.

این مقاله می کوشد تا با تلفیق موارد فوق، تأثیر ترکیب جنسی نیروی انسانی بنگاه‌های کوچک و متوسط صنایع تولیدی ایران در برنامه دوم توسعه ج.ا.ا. (۱۳۷۸- ۱۳۷۴) را بر رشد آنها به عنوان یکی از معیارهای عملکرد با استفاده از داده های جمع آوری شده از طریق مرکز آمار ایران مورد بررسی و تحلیل قرار دهد. نتایج این پژوهش نشان می دهد رشد بنگاه‌های کوچک و متوسط طی این دوره تحت تأثیر ترکیب جنسی نیروی انسانی بنگاه‌های صنعتی نبوده است.

مقدمه

اگرچه نقش و سهم زنان در بازار کار می تواند به‌شدت تحت تأثیر باورهای فرهنگی و نگرش های اجتماعی قرار گیرد اما تقریبا در تمامی ادبیات توسعه نرخ مشارکت زنان به‌عنوان یکی از معیارهای اساسی تعیین سطح توسعه یافتگی تلقی می‌گردد. بر این اساس، اگر چه می توان جوامع را با توجه به میزان سهم زنان در بازار کار رتبه‌بندی نمود اما تمایزات عمده‌ای نیز از نظر میزان مشارکت زنان در بخش های اقتصادی قابل مشاهده است و به عنوان مثال تنها حدود ۷ درصد از نیروی کار بخش صنعت ایران توسط زنان اشغال گردیده است. ادبیات این حوزه دلایل متفاوتی را برای توضیح سهم کمتر زنان در بخش های اقتصادی نسبت به مردان ارائه نموده و ادعا می‌کنند که عامل جنسیت به تنهایی می تواند به‌عنوان عاملی موثر بر عملکرد متفاوت بنگاه‌های اقتصادی تلقی گردد. عملکرد